

Sygn. akt VII U 1857/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 marca 2017 r.

**Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych**

w składzie:

Przewodniczący SSO Renata Gąsior

Protokolant Małgorzata Nakielska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 2 marca 2017 r. w Warszawie

sprawy R. N.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania R. N.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 2 listopada 2015 r., znak: (...)

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 7 lipca 2003 r. (znak: (...)), Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. odmówił ubezpieczonemu R. N. przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Rozstrzygnięcie decyzji Zakład Ubezpieczeń Społecznych oparł na art. 57 ust. 1 pkt. 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wskazując, że zgodnie z orzeczeniem Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 25 czerwca 2003 r. całkowita niezdolność do pracy i niezdolność do samodzielnej egzystencji ubezpieczonego powstała w marcu 2002 r. W treści decyzji organ rentowy wskazał, że ubezpieczony nie spełnia przesłanki udowodnienia co najmniej 3 lat okresów składkowych uzupełnionych okresami nieskładkowymi w wymiarze nie większym niż 1/3 okresów składkowych, jeżeli niezdolność do pracy powstała po 22 roku życia a przed ukończeniem 25 lat, ponieważ ubezpieczony udokumentował jedynie 1 rok, 6 miesięcy i 25 dni okresów składkowych, tj. od dnia 4 sierpnia 1997 r. do dnia 28 lutego 1999 r. Organ rentowy wskazał również, że ubezpieczony nie spełnił także przesłanki, która wymaga by niezdolność do pracy powstała w czasie zatrudnienia lub nie później niż 18 miesięcy od ustania zatrudnienia, ponieważ niezdolność do pracy ubezpieczonego powstała w okresie dłuższym niż 18 miesięcy od ustania zatrudnienia, które ustało w dniu 28 lutego 1999 r. Jednocześnie w treści decyzji organ rentowy wskazał, że do stażu ubezpieczeniowego nie zaliczył okresów od dnia 9 lipca 1997 r. do dnia 31 lipca 1997 r. ze względu na nieodprowadzenie składek oraz okresu od dnia 29 kwietnia 1999 r. do 12 maja 1999 r. z powodu nieprzedstawienia świadectwa pracy (decyzja z dnia 7 lipca 2003 r., znak: (...), tom II, a.r.). Decyzją z dnia 22 października 2003 r. (znak: (...)), Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. po rozpoznaniu wniosku ubezpieczonego o przyznanie renty z tytułu niezdolności do pracy w drodze wyjątku odmówił przyznania renty (decyzja z dnia 22 października 2003 r., znak: (...), tom II a.r.). Decyzja ta została utrzymana w mocy decyzją z dnia 4 grudnia 2003 r. (znak: (...)) wydaną przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. (decyzja z dnia 4 grudnia 2003 r., znak: (...), tom II, a.r.).

Kolejny wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy ubezpieczony złożył w dniu 15 września 2015 r. **Decyzją z dnia 2 listopada 2015 r. (znak: (...)), Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.** odmówił ubezpieczonemu R. N. przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W treści decyzji organ rentowy wskazał, że odmawia ubezpieczonemu prawa do renty ponieważ jego niezdolność do pracy powstała później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania zatrudnienia (tj. ubezpieczenie z tytułu umowy o pracę ustało w dniu 14 maja 1999 r. podczas gdy niezdolność do pracy powstała w dniu 15 marca 2002 r. (decyzja z dnia 2 listopada 2015 r., znak: (...), tom I, k. 57 a.r.).

R. N. w dniu 26 listopada 2015 r. złożył odwołanie od ww. decyzji z dnia 2 listopada 2015 r., znak: (...). W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony zarzucił zaskarżonej decyzji błędne ustalenie stanu faktycznego, tj. organ rentowy błędnie ustalił moment powstania niezdolności do pracy. Zdaniem ubezpieczonego, jego stan zdrowia wynikający z porażenia kończyn dolnych w 2002 r. nie jest zdarzeniem powodującym niezdolność do pracy, a przyczyną obecnej niezdolności do pracy jest pogorszenie się jego stanu zdrowia wynikające z wykonywanej pracy i prowadzenia działalności gospodarczej oraz jest skutkiem schorzeń wewnętrznych. Ubezpieczony prowadził działalność gospodarczą – warsztat od września 2006 r. do lutego 2015 r. i przez ok. 5 lat pozostawał zatrudniony na etat. Wskazał, że pomimo wielokrotnych prób leczenia i rehabilitacji nie był w stanie zapobiec pogorszeniu się swojego stanu zdrowia, a konieczność zabiegów chirurgicznych i stałego leczenia w obrębie układu moczowego i innych powoduje, że skarżący nie może w stopniu dotychczasowym utrzymać aktywności zawodowej. Ubezpieczony wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie na jego rzecz prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, jak również o zasądzenie od organu rentowego na swoją rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego (odwołanie z dnia 26 listopada 2015 r. k. 2-4 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W., w dniu 21 grudnia 2015 r. zajął stanowisko w sprawie i wniósł o oddalenie odwołania od decyzji z dnia 2 listopada 2015 r., znak: (...), na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wskazał, że ubezpieczony nie spełnia przesłanki z art. 57 ust. 1 pkt. 3 ustawy emerytalnej, albowiem jego całkowita niezdolność do pracy powstała w marcu 2002 r., a więc ubezpieczony nie spełnia wymaganego warunku ponieważ jego niezdolność do pracy nie powstała w okresie składkowym lub nieskładkowym oraz nie powstała w okresie 18 miesięcy od ustania ostatniego okresu ubezpieczenia, tj. od ustania zatrudnienia ubezpieczonego w firmie (...) S.C. w dniu 14 maja 1999 r.) Na tej podstawie organ rentowy uznał, że zaskarżona decyzja z dnia 2 listopada 2015 r., znak: (...), jest prawnie oraz faktycznie uzasadniona (odpowiedź na odwołanie z dnia 26 listopada 2015 r. k. 12 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

R. N., urodzony w dniu (...), w okresie od dnia 4 sierpnia 1997 r. do dnia 28 lutego 1999 r. świadczył pracę na rzecz Zakładu (...). Ubezpieczony od dnia 1 września 2006 r. do dnia 10 listopada 2015 r. prowadził działalność gospodarczą pod firmą (...) przy ul. (...), (...) W.. W okresie od dnia 1 sierpnia 2008 r. do dnia 31 grudnia 2011 r. ubezpieczony świadczył pracę na rzecz Usługi (...) (informacja dotycząca okresów składkowych i nieskładkowych, tom I k. 15-17 a.r., świadectwo pracy wydane przez Usługi (...), tom I k. 25 a.r., zaświadczenie o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej, tom I k. 27 a.r., kwestionariusz dotyczący okresów składkowych i nieskładkowych, tom II a.r.).

W dniu 15 marca 2002 r. ubezpieczony R. N. został przyjęty do Kliniki (...) (...) Szpitala (...) w W. po postrzale klatki piersiowej z następującymi obrażeniami: przetrwały krwiak i odma opłucnowa prawostronna, niedodma płuca prawego, niewydolność oddechowa. Po rozszerzeniu diagnostyki stwierdzono poprzeczne uszkodzenie rdzenia kręgowego ze zniszczeniem struktur kostnych tylnej kolumny kręgu Th 10. Klinicznie stwierdzono porażenie wiotkie kończyn dolnych i zaburzenia czucia od Th 10 w dół (karta informacyjna leczenia szpitalnego, tom III, k. 2-3 a.r. oraz dokumentacja medyczna zgromadzona w aktach organu rentowego).

W dniu 7 kwietnia 2003 r. R. N. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. wniosek o przyznanie na jego rzecz prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Do powyższego wniosku ubezpieczony załączył

kwestionariusz dotyczący okresów składkowych i nieskładkowych (wniosek z dnia 7 kwietnia 2003 r. wraz z załącznikiem, tom II a.r.).

W toku postępowania wyjaśniającego, odwołujący został skierowany na badanie lekarskie przez Lekarza Orzecznika ZUS, który orzeczeniem wydanym w dniu 25 czerwca 2003 r. stwierdził, że ubezpieczony jest całkowicie niezdolny do pracy i samodzielnej egzystencji na okres do czerwca 2005 r. Jako datę powstania całkowitej niezdolności do pracy, Lekarz Orzecznik ZUS wskazał marzec 2002 r. (orzeczenie z dnia 25 czerwca 2003 r. tom III, k. 9 a.r.).

Decyzją 7 lipca 2003 r. (znak: (...)) Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. odmówił ubezpieczonemu R. N. przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Rozstrzygnięcie decyzji Zakład Ubezpieczeń Społecznych oparł na art. 57 ust. 1 pkt. 3 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wskazując, że zgodnie z orzeczeniem z dnia 25 czerwca 2003 r. całkowita niezdolność do pracy ubezpieczonego powstała w marcu 2002 r., a ubezpieczony nie spełnia przesłanki udowodnienia co najmniej 3 lat okresów składkowych uzupełnionych okresami nieskładkowymi w wymiarze nie większym niż 1/3 okresów składkowych, ponieważ udokumentował on jedynie 1 rok, 6 miesięcy i 25 dni okresów składkowych, tj. od dnia 4 sierpnia 1997 r. do dnia 28 lutego 1999 r. Organ rentowy wskazał również, że ubezpieczony nie spełnił także przesłanki, która wymaga by niezdolność do pracy powstała w czasie zatrudnienia lub nie później niż 18 miesięcy od ustania zatrudnienia, ponieważ niezdolność do pracy ubezpieczonego powstała w okresie dłuższym niż 18 miesięcy od ustania zatrudnienia (decyzja z dnia 7 lipca 2003 r., znak: (...), tom II a.r.).

Ze względu na stale pogarszający się stan zdrowia ubezpieczony R. N. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. kolejny wniosek o przyznanie na jego rzecz prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w dniu 15 września 2015 r. Do powyższego wniosku ubezpieczony załączył informację dotyczącą okresów składkowych i nieskładkowych (wniosek z dnia 15 września 2015 r. wraz z załącznikiem, tom I, k. 1-19 a.r.).

W toku postępowania wyjaśniającego, odwołujący został skierowany na badanie lekarskie przez Lekarza Orzecznika ZUS, który orzeczeniem wydanym w dniu 29 września 2015 r. stwierdził, że ubezpieczony jest całkowicie niezdolny do pracy do 30 września 2020 r. Jako datę powstania całkowitej niezdolności do pracy i samodzielnej egzystencji Lekarz Orzecznik ZUS wskazał dzień 15 marca 2002 r. (orzeczenie z dnia 29 września 2015 r. k. 8 a.s.).

Decyzją z dnia 2 listopada 2015 r., znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. odmówił ubezpieczonemu R. N. przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W treści decyzji organ rentowy wskazał, że odmawia ubezpieczonemu prawa do renty ponieważ jego niezdolność do pracy powstała później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania zatrudnienia (tj. ubezpieczenie z tytułu umowy o pracę ustało w dniu 14 maja 1999 r. podczas gdy niezdolność do pracy powstała w dniu 15 marca 2002 r.) (decyzja z dnia 2 listopada 2015 r., znak: (...), k. 9 a.s.).

Od wskazanej powyżej decyzji organu rentowego, R. N. złożył odwołanie do tut. Sądu, inicjując tym samym niniejsze postępowanie. W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony zarzucił zaskarżonej decyzji błędne ustalenie stanu faktycznego, tj. błędne ustalenie momentu powstania niezdolności do pracy przez organ rentowy (odwołanie z dnia 26 listopada 2015 r. k. 2-4 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 21 grudnia 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. wyjaśnił, że ubezpieczony nie spełnia przesłanki z art. 57 ust. 1 pkt. 3 ustawy emerytalnej, albowiem jego całkowita niezdolność do pracy powstała w dniu 15 marca 2002 r., a więc ubezpieczony nie spełnia wymaganego warunku, ponieważ jego niezdolność do pracy nie powstała w okresie składkowym lub nieskładkowym oraz nie powstała w okresie 18 miesięcy od ustania ostatniego okresu ubezpieczenia, tj. od dnia 14 maja 1999 r. Na tej podstawie organ rentowy uznał, że zaskarżona decyzja jest prawnie oraz faktycznie uzasadniona i wniósł o oddalenie odwołania (odpowiedź na odwołanie z dnia 26 listopada 2015 r. k. 12 a.s.).

W celu ustalenia daty powstania całkowitej niezdolności do pracy ubezpieczonego w trakcie postępowania sądowego przeprowadzono szereg dowodów z opinii biegłych: ortopedy traumatologa, biegłego z zakresu urologii oraz specjalisty

neurologii i psychiatrii. W opinii sądowo - lekarskiej z dnia 3 kwietnia 2016 r. sporządzonej przez ortopedę traumatologa biegły wskazał, że odwołujący może wykonywać zatrudnienie, ale z porażeniem kończyn dolnych musiałoby to być zatrudnienie w ramach środowiska specjalnie przystosowanego, ponieważ u odwołującego występuje nadal od 15 marca 2002 r. całkowita niezdolność do pracy na trwałe (opinia biegłego ortopedy traumatologa z dnia 3 kwietnia 2016 r. k. 33-34 a.s.). Z kolei w opinii sądowo-lekarskiej z dnia 16 czerwca 2016 r. oraz opinii uzupełniającej z dnia 18 listopada 2016 r. sporządzonych przez biegłego lekarza z zakresu urologii biegły podkreślił, że wszystkie wskazane w opinii rozpoznania (tj. pęcherz neurogenny, stan po wytworzeniu cystostomii, stan po przebyłym zapaleniu jądra i nadjądrza, stan po zabiegu (...) oraz nawracające infekcje dróg moczowych) i związane z nimi dolegliwości są związane z urazem doznany przez ubezpieczonego w marcu 2002 r. Wszystkie późniejsze następstwa, zabiegi i hospitalizacje potwierdzają fakt, że całkowita niezdolność ubezpieczonego do pracy powstała w dniu 15 marca 2002 r. (opinia biegłego urologa z dnia 16 czerwca 2016 r. k. 73 a.s., opinia uzupełniająca biegłego urologa z dnia 18 listopada 2016 r. k. 133 a.s.). W opinii neurologicznej z dnia 2 września 2016 r. biegły sądowy, specjalista neurolog i psychiatra stwierdził, że ubezpieczony jest całkowicie niezdolny do pracy i niezdolny do samodzielnej egzystencji od dnia zachorowania na stałe. Badania neuroobrazowe wykazały przerwanie rdzenia na poziomie dolnym piersiowym, skutkiem czego są zaburzenia zwieraczy, z wtórnymi poważnymi powikłaniami w oddawaniu moczu wymagającymi stworzenia przetoki nadłonowej, częstych powikłań zapalnych dróg moczowych, prostaty i jąder (opinia biegłego neurologa psychiatry z dnia 2 września 2016 r. k. 101 a.s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, jak również w aktach organu rentowego. Zdaniem Sądu dokumenty w zakresie, w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójny stan faktyczny. Dokumenty te nie były przez strony kwestionowane, co do ich autentyczności, a zatem wynikające z nich okoliczności należało uznać za mogące stanowić podstawę ustaleń faktycznych w sprawie.

W ocenie Sądu Okręgowego wnioski zawarte w sporządzonych przez biegłych opiniach należy podzielić w całości. Opinie te zostały bowiem wydane po wnikliwej analizie całości dokumentacji medycznej zawartej zarówno w aktach sądowych, jak i aktach rentowych ubezpieczonego. Opinie biegłych specjalistów są wyczerpujące, a także zostały sporządzone w sposób jasny i logiczny oraz nie pozostawiają wątpliwości, co do dokładnego określenia stanu zdrowia ubezpieczonego oraz daty powstania jego całkowitej niezdolności do pracy. Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Okręgowy uznał, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy stanowi wystarczającą podstawę do wydania orzeczenia kończącego postępowanie.

Podkreślenia wymaga, że biegli sądowi opiniujący w niniejszej sprawie w należyty sposób wyjaśnili przedstawione przez Sąd zagadnienia, wskazali na czym oparli swe tezy i co stanowiło ich podstawę. Sąd Okręgowy oddalił wnioski odwołującego o przesłuchanie świadków zgłoszonych w piśmie procesowym z dnia 30 stycznia 2017 r. gdyż okoliczności faktycznego wykonywania czynności zawodowych ubezpieczonego w czasie prowadzenia działalności gospodarczej w postaci warsztatu samochodowego są okolicznościami bezspornymi i nie były one kwestionowane przez żadną ze stron w niniejszej sprawie. Natomiast zeznania świadków nie mogły podważyć zdaniem Sądu jednoznacznych opinii biegłych na temat stanu zdrowia odwołującego. Przesłuchanie świadków z jednej strony nie miałyby wpływu na rozstrzygnięcie postępowania, a z drugiej strony prowadziłyby do przedłużenia postępowania. Biorąc to pod uwagę Sąd oddalił przedmiotowy wniosek.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie R. N. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 2 listopada 2015 r., znak: (...), jest niezasadne i jako takie podlega oddaleniu.

W myśl art. 57 ust. 1. ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2016 r. poz. 887), renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki: po pierwsze jest niezdolny do pracy; po drugie ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy; po trzecie niezdolność do pracy powstała w okresach składkowych wymienionych w ustawie, albo nie później niż w

ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów. Renta z tytułu niezdolności do pracy nie jest świadczeniem socjalnym, a jej przyznanie jest możliwe dopiero po spełnieniu wszystkich, a nie tylko niektórych, ustawowych przesłanek o jakich mowa w art. 57 ust. 1 ustawy emerytalnej.

Niezdolność do pracy jest kategorią ubezpieczenia społecznego łączącą się z całkowitą lub częściową utratą zdolności do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu bez rokowania jej odzyskania po przekwalifikowaniu (art. 12 ustawy). Przy ocenie stopnia i trwałości tej niezdolności oraz rokowania co do jej odzyskania uwzględnia się zarówno stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, jak i możliwość wykonywania pracy dotychczasowej lub podjęcia innej oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne ubezpieczonego (art. 13 ust. 1 ustawy) (por. wyrok Sądu Najwyższego – Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 28 stycznia 2004 roku, sygn. akt II UK 222/03). Prawo do świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy przysługuje zatem w wypadku wypełnienia wszystkich przesłanek z art. 57 pkt. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r.

W niniejszej sprawie bezsporne było, że odwołujący jest osobą całkowicie niezdolną do pracy. Rozstrzygnięcie o zasadności odwołania ubezpieczonego od decyzji organu rentowego odmawiającej mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy wymagało jednak ustalenia, czy ubezpieczony spełnia pozostałe przesłanki do uzyskania prawa do wnioskowanego świadczenia, tj. czy niezdolność do pracy powstała w okresach wymienionych w art. 57 ust. 1 pkt. 3 ustawy emerytalnej albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów. Okolicznością sporną w niniejszej sprawie było ustalenie daty powstania całkowitej niezdolności do pracy ubezpieczonego R. N.. W celu rozstrzygnięcia tej spornej okoliczności i ustalenia daty powstania całkowitej niezdolności do pracy ubezpieczonego w trakcie postępowania sądowego przeprowadzono szereg dowodów z opinii biegłych, tj. opinii biegłego ortopedy traumatologa, biegłego z zakresu urologii oraz specjalisty neurologii i psychiatrii. We wszystkich opiniach biegli zgodnie stwierdzili, że obecny stan zdrowia ubezpieczonego oraz związane z nim następstwa, dolegliwości, zabiegi i hospitalizacje są związane z urazem doznany przez niego w marcu 2002 r. i potwierdzają fakt, że całkowita niezdolność ubezpieczonego do pracy powstała w marcu 2002 r. W ocenie Sądu Okręgowego wnioski zawarte w sporządzonych przez biegłych opiniach należy podzielić w całości, gdyż są one wyczerpujące, a także zostały sporządzone w sposób jasny i logiczny oraz nie pozostawiają wątpliwości, co do dokładnego określenia stanu zdrowia ubezpieczonego oraz daty powstania jego całkowitej niezdolności do pracy. Wnioski zawarte w przedmiotowych opiniach nie nasuwały wątpliwości, co do ich trafności, zatem brak było podstaw do dalszego prowadzenia postępowania dowodowego. Biegli są bowiem doświadczonymi specjalistami z tych dziedzin medycyny, które odpowiadają schorzeniom ubezpieczonego.

Podkreślenia wymaga, że w okolicznościach niniejszej sprawy Lekarz Orzecznik ZUS w orzeczeniu z dnia 29 września 2015 r. także ustalił, że niezdolność do pracy odwołującego powstała w dniu 15 marca 2002 r. Jak wskazał organ rentowy, ubezpieczony nie spełnił także przesłanki, która wymaga by niezdolność do pracy powstała w czasie zatrudnienia lub nie później niż 18 miesięcy od ustania zatrudnienia, ponieważ niezdolność do pracy ubezpieczonego powstała w okresie dłuższym niż 18 miesięcy od ustania zatrudnienia. Twierdzenie powyższe nie zostało w toku sprawy w sposób skuteczny zakwestionowane przez ubezpieczonego. Całokształt okoliczności sprawy pozwala zatem na stwierdzenie, że ubezpieczony nie spełnia łącznie wszystkich warunków niezbędnych do ustalenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy określonych w art. 57 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Powyższe ustalenie przesądza zatem, że odwołanie ubezpieczonego w powyższym zakresie należy uznać za bezzasadne.

Wobec całokształtu okoliczności sprawy, a zwłaszcza na podstawie załączonej do akt sprawy dokumentacji oraz opinii biegłych złożonych w czasie niniejszego postępowania, Sąd Okręgowy uznał, że zaskarżona decyzja organu rentowego jest prawidłowa. Bezspornie całkowita niezdolność do pracy ubezpieczonego powstała 15 marca 2002 r. Nie budzi zatem wątpliwości, że odwołujący nie spełnia warunku określonego w art. 57 ust. 1 pkt. 3 ustawy emerytalnej, albowiem niezdolność do pracy nie powstała w trakcie żadnego z wymienionych w tym przepisie okresów (w szczególności nie powstała w okresie zatrudnienia) ani też w ciągu 18 miesięcy od ustania okresu ubezpieczenia.

Okres ubezpieczenia ustał bowiem z dniem 14 maja 1999 r., natomiast niezdolność do pracy powstała w dniu 15 marca 2002 r.

Z tych też względów, w ocenie Sądu Okręgowego brak jest podstaw do uwzględnienia odwołania R. N. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 2 listopada 2015 r., znak: (...), wobec, czego Sąd Okręgowy podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie, o czym orzekł w sentencji wyroku.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

(...)